

Der gik nu flere Dage, hvori de to Forelskede ikke saaes. Hofjægermesterinden var bundet til Hjemmet af sin Mands Sygdom, og af den Grund maatte ogsaa Per give Afkald paa al Deltagelse i Egnens store Juleselskabelighed. Herover beklagede han sig dog kun, forsaavidt som det hindrede ham i at komme sammen med Inger. Han vidste, at hun baade for sin Skønheds Skyld og som Pastor Blombergs Datter var det fejrede Midtpunkt i Ungdommens Lag, at hun overalt var den selvskrevne Himmeldronning eller Eventyrprinsesse i de festlige Juleoptog og gammeldags Folkedanse, om hvis Genindførelse i Menigheden han allerede om Sommeren havde hørt saa megen Tale. Endskønt han troede at vide, at der ikke fandtes andre unge Herrer der paa Egnen end nogle halvt bondeagtige Proprietærsønner og maaske et Par grønne Studenter, følte han sig ikke ganske beroliget herved, og Tiden faldt ham desuden saare lang paa Kærsholm denne gang. Den krølskæggede Forvalter bød ham daglig med ud paa Jagt; men han havde ganske tabt Smagen for den Slags Adspredelser; han holdt sig helst inden Døre, ogsaa fordi han stadig haabede paa, at Inger skulde komme der paa Besøg. Endog for Hofjægermesterindens Tilrettelægning af hans Fremtid, ja selv for Underhandlingerne om hans Projekt havde han foreløbig ikke stor Opmærksomhed, fordi disse Tings Betydning jo ganske ahang af, om han virkelig turde tro paa at eje Ingers Kærlighed.

Inde i hans Værelse hang der ligesom sidst en Hylde fuld af forskellige Slags Bøger; og hos disse søgte han sin Underholdning. Men mod Sædvane tog han dennegang sin Tilflugt til Mor-skabslæsning, gennembladede Romaner, Skue-